

TEATRUL NAȚIONAL DIN BUCUREȘTI

FATA DIN ANDROS

de Terentiu

11 octombrie 1983

Spectacol de o longevitate invidiabilă, bucurându-se de un tot atît de invidiabil succes de public (și nu numai în țară), *Fata din Andros* își păstrează, la aproape cinci ani de la premieră, întreaga prospețime inițială. Cauza este, desigur, structura montării concepute de Grigore Gonța (a cărui formație originară de actor și-a pus fericit amprenta asupra viziunii regizorale), o structură deschisă, permițînd — mai mult chiar, presupunînd, ca element de construcție — improvizația, în sensul cel mai bun al termenului, acela acreditat de comedia antică, de teatrul popular medieval și renaștător: aproape fiecare actor joacă mai multe roluri (cîteodată, în travesti), rezolvarea situațiilor scenice e stabilită doar în linii mari, detaliile rămînd la latitudinea interpreților, în funcție de inspirație sau de reacția publicului. Firește, într-un astfel de spectacol — de o factură mult prea rar înțîlnită, din păcate, pe scenele noastre —, care dă din plin frîu liber aptitudinilor creatoare celor mai diverse (pantomimă, cînt, dans, chiar acrobație), actorii nu pot juca decît cu o bucurie efectiv contagi-oasă, pîrînd, la fiecare reprezentație, că încearcă entuziasmul începutului. Ar fi greu și, în același

timp, nedrept să scoți în evidență performanțele unuia sau altuia dintre interpreți, căci *Fata din Andros* este, esențialmente, un spectacol de echipe. Ce cîntărește, oare, mai greu: forța de caracterizare, printr-o simplă gîtonație, a lui Mihai Mălaimare sau capacitățile de mim, parcă nelimitate, ale lui Radu Gheorghe, umorul subtil și savuros al Olgăi Delia Mateescu sau mobilitatea vocală a Eugeniei Maci, hazul prefăcutei naivități a Tamarei Crețulescu sau agilitatea și umorul sec ale lui Bogdan Stanoevici, comicul discret ironic al lui Alexandru Georgescu sau persiflanta mască „tragică” a lui Mihai Niculescu, dezinvoltura lui Bogdan Mușatescu, în travesti, sau solemnitatea caricaturală a lui Răducu Ițcuș? *Fata din Andros*, așa cum este acum și cum sperăm să mai rămînă încă mult timp, nu poate exista decît prin aceștia toți.

Alice GEORGESCU

...85

TEATRUL MIC

EVUL MEDIU ÎNȚIMPLĂTOR

de Romulus Guga

25 octombrie 1983

La Teatrul Mic, în *Evul mediu întîmplător* de Romulus Guga, i-am găsit pe actorii oficiind sub impresia puternică a unei emoții care dădea reprezentației un plus de mister, de tragism și intensitate. Ea se datora trecerii de curînd în neființă a autoru-

lui piesei. În final, părăsindu-și rolurile și păstrînd un moment de reculegere împreună cu spectatoriilor în amintirea scriitorului Romulus Guga, ei au pășit într-o piesă al cărei autor, regizor, scenograf este viața. Viața, dar și marea trecere. În acel moment, condiția paradoxală a artei actorului, „realitate vie, umbră și aparență”, a fost mai tulburătoare ca nîci odată. Centrul de recreare din lucrarea lui Guga este în reprezentație un univers carbonizat, în care istoria alienată și alienantă devine personaj. În acest spațiu, eroii, măști din Ensor, se devorează reciproc, practicînd minciuna, delațiunea, crima. Totul este permis, în vederea distrugerii personalității și libertății individului, pentru societatea perfectă numită „falangă”; un ev mediu convențional, simbol al unui sistem totalitar în care orice ierarhie de valori este abolită, unicul scop fiind degradarea umanității din om.

Această pledoarie patetică pentru demnitatea umană se susține cu aceeași rigoare de către actorii Vasile Nițulescu, Mitică Popescu, Carmen Galin, Jean Lorin Florescu, Nicolae Pomoje, Nicolae Dinică, Nicolae Iliescu, Mihai Dinval. Creația Leopoldinei Bălănuță se detașează însă pregnant. În rolul Victoria, histrionică, fantastă, cinică, interpreta surprinde și acum prin capacitatea de a juca simultan și caleidoscopic stările cele mai diverse și de a stăpîni tensiunile lăuntrice. În jocul ei, relația cauzală este înlocuită cu mutația psihică, zone adînci ale spiritului se desfoliază în cuvînt.

Ludmila
PATLANJOGLU